

Yıldızları Yeniden Yakmanın Vakti Geldi

Virginie Grimaldi

YILDIZLARI YENİDEN YAKMANIN VAKTİ GELDİ
VIRGINIE GRIMALDI

Özgün adı: Il Est Grand Temps De Rallumer Les Étoiles
Virginie Grimaldi
© Librairie Arthème Fayard, 2018

© 2018 YAN PASAJ YAYINEVİ, İSTANBUL, TÜRKİYE

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN: 978-605-82766-9-7

1. Baskı: Ocak 2021

Çeviri: Gülşah Ercenk
Editör: Hevdan Sönmez
Redaksiyon: Şebnem Soral
Son Okuma: Tuba Nur Bakaçhan
Sayfa Tasarım: Bahadır Erşık
Kapak Tasarım: Seda Yüksel

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnş. San. ve Tic. A.Ş.
Mahmutbey Mh. Devekaldırımı Cd. 2622 Sk.
Güven İş Merkezi No: 6/13 Bağcılar/İstanbul
Sertifika No: 20699

YAN PASAJ YAYINEVİ

Acıbadem Mh. Acıbadem Cd. 124/10
Kadıköy/İstanbul Sertifika No: 49450
info@yanpasaj.com
www.yanpasaj.com

Yıldızları Yeniden Yakmanın Vakti Geldi

Virginie Grimaldi

Çeviren: Gülşah Ercenk

YAN | PA
SAJ

Virginie Grimaldi 1977 yılında, hâlen yaşamakta olduğu Fransa'nın Bordeaux şehrinde doğdu. Kitaplara olan ilgisi okuma yazmayı öğrenmesiyle birlikte başladı. Konusu sevgi, deniz ve güneş olan ilk kitabını sekiz yaşında, arkasında çarpım tablosu bulunan defterine yazdı. Çocukluğunda ve gençliğinde zamanının büyük bir bölümünü okuyarak geçirdi. Lisedeyken bir öykü yarışmasına katıldı ve kazandı. 2009 yılında oluşturduğu blogunda yazmaya devam etti. Amatör blog yazıları zamanla yerini romanlara bıraktı. *Le Premier Jour Du Reste De Ma Vie*, *Quand Nos Souvenirs Viendront Danser* ve Türkçeye çevrilen *Büyüdüğün Zaman Anlayacaksın*, *Mutluluğun Parfümü Yağmur Altında Daha Güzel Kokar* isimli romanlarıyla milyonlarca okura ulaştı.

Gülşah Ercenk 1991 yılında Hacettepe Üniversitesi Fransız Dili Edebiyatı Bölümünden mezun oldu. Cezayir Büyükelçiliğinde çevirmen, Paris Türk Büyükelçiliğinde büyükelçi sekreteri olarak çalıştı. Farklı yayınevlerine Fransızcadan Türkçeye kitaplar çevirdi. Hâlen Kanada'da yaşayan Ercenk, anaokulu öğretmenliğiyle birlikte çeviri yapmaya devam etmektedir.

“Gözlerinin içinde hayat o kadar tatlıydı ki bir daha asla hiçbir yere gidemedim.”

–Romain Gary, *Şafakta Verilmiş Sözüm Vardı*

“Size sesleniyorum, anneleri hâlâ hayatta olan oğullara. Annelerinizin ölümlü olduklarını asla unutmamanızı istiyorum. Şayet tek bir oğul benim ağdımı okuduktan sonra annesine daha iyi davranacak olursa, bunları boşuna yazmamış olacağım. Ben annemi layık olduğu gibi sevedim ancak sizler annelerinizi sevmeyi bilin. Bugün yaşadığım derin pişmanlık ve sonsuz matemi göz önüne alınca size, annenizin yaşadığı her günü sevinçle doldurmanızı öneririm.”

–Albert Cohen, *Annemin Kitabı*

Anneme,

Anna

“Anna, servis bitince yanıma gel! Sana söylemem gereken bir şey var.”

Önlüğümü belime bağlayıp ilk müşteriler gelmeye başlamadan önce son bir kez salonu gözden geçirdim. Tony'nin bana ne söyleyeceğini biliyordum, zira dün istemeden biriyle yaptığı konuşmaya şahit olmuşum. Zamanı gelmiş de geçiyordu doğrusu.

Auberge Blanche, üç ay önce Toulouse'daki en iyi restoranlar listesinin ilk sırasına yükselmişti. Zaten müşterisi bol olan bir restoranken son üç ayda resmen dolup taşmaya başlamıştı. Giden bir müşterinin ardından masayı temizlemeye fırsat bulamadan yenisi geliyordu. Restorandaki tek servis elemanı bendim. Tony de yapacak başka bir işi olmadığına bana yardımcı oluyordu.

Geçen pazartesi günü 6 numaralı masaya krem brüle servis ederken birden kulaklarım uğuldamaya başladı, gözüm karardı, bacaklarım bedenimi taşıyamaz oldu ve elimdeki tatlı, müşterinin kafasına düşüverdi. Tabii ben de kendimi patronun bürosunda buldum.

Önce öfkeyle söylenmeye başladı ama buna alışkındım, böyle bağırıp çağırması aslında endişelendiği anlamına geliyordu. Bir gün bana *situs inversus* olduğunu söylemişti; yani

kalbi sağda, karaciğeri ise soldaymış. Görünüşe bakılırsa iletişim tarzı da böyle tersti.

“Ne halt ettin Anna?”

“Ne halt etmişim? Sadece fenalık geçirdim.”

“Neden yaptın bunu?”

“Ortamı canlandırmak için. Ne soru ama! Sence de bu akşam biraz fazla sakin değil miydi?”

Derin bir iç çektikten sonra öfkesi yerini empatiye bıraktı.

“Neyse, sen iyi misin?”

“Daha iyiyim, servise geri dönüyorum.”

“Hayır, bu akşam servise ben devam edeceğim. Ama yarın işinin başında olacaksın, tamam mı?”

“Şimdiye kadar bir gün olsun işe gelmediğim oldu mu?”

Gülümsedi. Bunu fırsat bildim.

“Yorgunum Tony. Kırkıma yaklaştım ve artık bu tempoya dayanamıyorum. Yanıma birini alsan gerçekten çok iyi olurdu.”

“Biliyorum, biliyorum; bunu daha önce de söyledin. Bakacağım.”

Eline telefonu alıp Estelle adındaki metresini aradı ve ona şu an külotunun içinde olabilmeyi çok istediğini söyledi. Anladığım kadarıyla konuşmamız sona ermişti.

Komşum Paul, işimi değiştirmem gerektiğini söyleyip duruyordu. Kendisi babasının sigara bayiiini devralmış olduğundan işlerin, bebek piyasası lahanalar ve güller tarafından ellerinden alındıktan sonra saha değiştiren leylekler tarafından dağıtıldığını düşünüyor olmalıydı*.

Doğruyu söylemem gerekirse, başka bir becerim yoktu. Halbuki okumuştum, muhasebe ve iş idaresi diplomam vardı. Sınavların son günü hamile olduğumu öğrenmiştim ve

* Bir Antik Çağ inanışına göre; bebekleri leyleklerin getirdiği inanışından farklı olarak oğlan bebekler lahana içinde, kız bebekler gül içinde oluşur. (e.n.)

Mathias'ın geliri iyi olduğundan benim evde kalıp Chloé'ye bakmamın daha iyi olacağına karar vermiştik. Chloé üç yaşına gelip de anaokuluna başladığında muhasebe ve yönetim dalında onlarca işe başvurmuştum. Çağrıldığım ilk ve son iş görüşmesi pek çok kusurum olduğunu anlamama yetmişti: Hiç tecrübem yoktu, bir bebekle evcilik oynamak için evde üç yıl geçirmiştım ve "Acil bir durumda çocuğunuza bakacak biri var mı?" sorusuna "Hayır," diye cevap verme küstahlığını göstermiştım. Kısacası, önceliklerini rahimlerinde büyüttüklerine vermeyen, tecrübeli ve fazla nitelikli pek çok adayla rekabet etmem imkânsız görünüyordu.

Sonunda Mathias'ın arkadaşı, bir restoran sahibi olan Tony'nin iş teklifini kabul etmiştım. İlk yedi yıl boyunca sadece öğlen servisinde çalışmıştım. Böylece akşamları kızlarımla vakit geçirebiliyordum. Akşam servisini de ilave etmekten başka çaremin kalmadığı güne kadar da bu böyle devam etmişti.

Tam restoranın perdelerini kapatırken Tony bürosundan seslendi. Yanına gidip karşısındaki sandalyeye oturdum.

"Anna, seni ne kadar sevdiğimi bilirsin."

Situs inversus. Bu hiç iyiye alamet değildi.

"Kaç yıldır burada çalışıyorsun? On yıl olmuş mudur?"

"On dört."

"On dört yıl ha! Zaman nasıl da geçiyor. Görüşmeye geldiğin günü dün gibi hatırlıyorum, nasıl da..."

"Sadede gel, Tony."

Parmaklarıyla şakaklarını ovuşturup derin bir iç çekti.

"Estelle'i işten çıkardılar, onu işe almak istiyorum."

"Ah! İçim rahatladı, ben de kötü bir haber vereceğini zannemiştım! Karını düşününce bunun yüzyılın fikri olduğunu söyleyemem ama sonuçta bu senin sorunun. Ne zaman başlıyor?"

Kafasını salladı.

“Anna, onu *senin yerine* işe almayı düşünüyorum.”

Bu bilginin beynime ulaşması birkaç saniye sürdü.

“Nasıl yani, benim yerime mi? Ama bunu yapamazsın!”

“Biliyorum, seni işten çıkarmak için hiçbir sebepim yok, aslında istersem bir sebep bulurum tabii. Ama sana bunu yapmam çünkü hiç hak etmiyorsun. Sana anlaşarak ayrılmayı teklif ediyorum. Aramızda bir anlaşma yapalım, ben de bunun karşılığında sana teşekkür etmek için küçük bir zarf hazırlayayım.”

Olduğum yerde, öylece, hiçbir tepki vermeden ne kadar zaman kaldığımı bilmiyorum. Zaten ödeyemediğim birikmiş faturaları, her geçen gün daha da boş hâle gelen buzdolabını, icra memurlarının daha da sıklaşacak telefonlarını, annelerinin işsiz kaldığını öğrendiklerinde kızlarımın yüzünde belircek ifadeyi düşünmeye yetecek kadar kaldım.

“Ee, ne diyorsun?”

Sandalyemi geriye itip ayağa fırladım.

“Canın cehenneme Tony!”

Chloé'nin Günlüğü

Her şeyden önce, yorumlarınız için hepimize çok teşekkür ediyorum. Bir yıl önce bu bloğu açtığımda on yedi yaşındaki mutsuz bir ergenin fikirlerinin bu kadar çok kişi tarafından okunacağını asla düşünemezdim. Teşekkürler. <3

Chloé

Şapkamı düzeltip aynaya son bir defa göz attım. Harika. Fondötenim ve rujumun ardına saklanmış hâlde günü karşılamaya hazırdım.

Kulaklıklarımı takıp üç kat merdiveni koşarak indim. Binanın giriş kapısı yine kırık olduğundan soğuk rüzgâr içeriye giriyordu. Hazır girmişken çiş kokusunu da götürseymiş keşke.

Lily durakta otobüs bekliyordu. Beni görünce el salladı, görmemiş gibi yapıp yoluma devam ettim. Bu sabah da onunla otobüse binmedim.

Geleceğim şimdiden belli olduğuna göre okula gitmek ne işime yarayacak ki? Üç ay sonra dereceyle bakaloryamı*

---

* Uluslararası düzeyde üniversiteye giriş sağlayan bir diplomadır. (*e.n.*)

alacağım, sonra edebiyat fakültesine yazılacağım ve fakülteye adımımı dahi atmayacağım.

Dün sabah annem yine iadeli taahhütlü bir mektup aldı. Onu da diğer mektupların yanına, pantolonlarının altına sakladı, ama ben aptal değilim. Restorandaki işinin dışında komşuların ütülerini de yapıyor. Ona daha fazla yük olmak istemiyorum. Seneye ben de bir işe girip çalışacağım.

Yavaş yavaş canlanmakta olan sitenin içinden geçtim. Sabah umut kokuyordu. Belki de bugün her şeyin değişeceği gündü: Bir tesadüf. Bir fikir. Bir çözüm. Bir gidiş.

Her sabah hayallerimi bir kurşun kalemle zihnime yazıyorum. Her akşam da siliyorum.

Karşılaştığım insanlara uzaktan el sallayarak selam verdim. Beş yıldır burada oturduğumuzdan herkesi tanıyorum. Leila, Assia ile Elias'ı okula götürüyordu. Bayan Lopez penceresinin önünde kahvesini yudumluyordu. Ahmed arabasına doğru yürüyordu. Marcel iki chihuahua köpeğini gezintiye çıkarmıştı. Nina otobüse yetişmek için koşuyordu. Jordan mobiletini çalıştıramıyordu. Ludmila D Blok'un önünde sigara içiyordu.

“Ben de seni bekliyordum,” dedi binanın kapısını açarken.

Yedinci katta bir stüdyoda yaşıyordu. Buraya ilk gelişimdi. Oturmam için koltuğu işaret etti.

“Malik, güvenilir biri olduğunu söyledi,” dedi sehpanın altından paketi çıkarırken. “Doğru mu?”

“Evet, bana güvenebilirsin.”

“Genellikle kimden alıyorsun?”

“Daha önce hiç almadım. Bu ilk. Genellikle arkadaşlardan otlanıyorum.”

“OK. Yüzüğünü göster.”

Altın yüzüğümü uzattım, altından anlarmış gibi inceledi.

“On eder, *OK* mi?”

“On”un ne anlama geldiğini bilmediğimi belli etmemek için başımı salladım. Küçük kahverengi bir küp gösterdi, küpü alüminyum folyoya sarıp elime verdi.

“Soran olursa Jo’dan aldığını söyle.”

Paketi sırt çantama, defterlerin ve kitapların arasına sakladıktan sonra kapıya yöneldim. Tam kapıyı kapatacağım sırada Ludmila arkamdan seslendi:

“Geçen seneki kompozisyon yarışmasını kazanan hatun değil misin sen?”

Duymazdan gelip kapıyı ardımdan kapattım.

Lily

3 Mart

Sevgili Marcel,

Cumartesi vaftiz annem, on ikinci yaşıım için bir günlük hediye etti: seni. Çok naziktir, tabii ki o kunduz dişlerini telafi etmek için, ama bu defa fena abarttı. Bir kere bir günlüğün ne işe yaradığını hiç anlamamışımıdır, üstelik yeterince ödevim var. Yetmezmiş gibi bir de üzerinde küçük kalpler olan pembe kapağınla seni seçmiş. Bir pulların eksik yani!

Aslında sana elimi dahi sürmeyi düşünmüyordum, hatta annem veya Chloé broşürlerle birlikte çöpe atar umuduyla seni mutfakta bırakmıştım ama az önce başıma öyle bir şey geldi ki mutlaka birine anlatmam lazım ancak kimseye anlatamam. Sonuçta kapağını kırmızı kalemle boyadım, kilit taktım (*Eşegini sağlam kazığa bağla, semerini ye, demişler.*) ve seni saklamak için harika bir yer de buldum ama neresi olduğunu söylemeyeceğim (Chloé, eğer bunları okuyorsan derhâl okumayı bırak yoksa anneme onun sütyenlerini çaldığını söylerim.).

Bu arada adını Marcel koydum, umarım beğenirsin. Bu adı birinci katta oturan kel kafalı Marcel Musson gibi kıpkırmızı olduğun için koydum.

Sana sık sık yazacak mıyım, yoksa sivilce losyonu gibi üç günde bir mi hatırlayacağım, bilmiyorum ama deneyeceğim.

Neyse, dur da anlatayım...

Bu sabah otobüste karnım ağrıyordu, hatta kahvaltıda mısır gevreğimi bile bitirememiştim. Çok tuhaftı ama İngilizce sınavı yüzünden olduğunu zannediyordum çünkü düzensiz fiilleri iyi ezberlemediğim için stres yapıyordum. Ama sınavdan sonra da karnım ağrımaya devam etti. O zaman, dün akşam yediğim yemek yüzünden olduğunu düşündüm. Chloé ile annemin restorandan getirdiği yahniyi ısıtıp yemiştik, boşuna “ucuz etin yahni” dememişler...

Beden dersinde basketbol oynadık. On dakika boyunca Théo’ya bana pas atması için bağırdım ve herif tam ben saçlarımı bağlarken pas attı. Sonuçta top burnuma geldi, burnum kanadı ve hoca da beni oyundan çıkardı.

Sahanın kenarında burun deliklerimde tuvalet kağıdıyla (Pamuk yoktu.) başımı arkaya yaslamış dururken arkamdan birilerinin kıkırdadığını duydum. Tribünde 4C sınıfından iki oğlan ile bir kız oturuyordu. Hepsi bana bakıyordu. Kısa boylu, koca kafalı esmer oğlan kıcıma top çarpıp çarpmadığını sordu. Topun kıcıma değil burnuma çarptığını söyledim. Kıcıma bakıp gülmeye başladıklarında jetonum düştü. Sabah-tan beri karnımın neden ağrıdığı belli oldu, annem nasıl regl olduğundan defalarca bahsetmişti. Tam da beyaz eşofmanımı giydiğim gün başıma gelmesi şarttı tabii!

Kapıya kadar geri geri gidip koridor boyu sırtımı duvara dayayarak soyunma odasına ulaştım. Her tarafım kan içinde kalmıştı. Bu kadar kan kaybedildiğini bilmiyordum. Külotum âdeta olay yeriydi. Kanı elimden geldiğince temizledikten sonra birkaç kat tuvalet kâğıdı koydum ama yetmeyeceğini anlayınca bütün ruloyu düzleştirip olduğu gibi külotumun içine koydum.

Mantomu belime bağlayıp bütün gün yengeç gibi yürüdüm, görünüşe bakılırsa kimse bir Şey anlamadı. Anneme ped almasını söylemem lazım.

pyorum Marcel,
Lily

Not: Belki de regl olmadım, belki de kafama yediğim top yüzünden beyin kanaması geçiriyorum ve kan aşağıdan akıyor, belki de yarın ölmüŐ olacağım.

Anna

Her kahvaltıda aynı şey oluyordu: Televizyon açmayı yasaklıyordum, sohbet etme çabalarım kocaman bir sessizlik duvarına çarpıyordu ve sonunda kendimi, hep birlikte aynı ekrana bakmanın bir anlamda aynı yöne bakmak sayılacağına ikna ediyordum.

Lily gözünü ekrandaki çizgi filmde ayırmadan kâsesine süt koydu.

“Anne, gelecek sefer gerçek mısır gevreği alır mısın?”

“Televizyonun sesini biraz kıs lütfen. Bu mısır gevreği gerçek değil mi?”

Bir an bilye gibi yeşil gözlerini ekrandan ayırıp gözlerime dikti.

“Senin de bildiğin gibi bir markası bile yok, polistiren* gibi! Orta raftakilerden alman lazım, alt raftakiler çok iğrenç.”

Tam ağzımı açıp bir şey söyleyecekken Chloé kapının aralığından başını uzatıp “Bay bay!” dedikten sonra gözden kayboldu. Onu merdivenlerin başında yakaladım.

“Chloé, birkaç dakikalığına kahvaltı masasına gelir misin?”

Derin bir iç çekip arkasına döndü. Görünüşe bakılırsa bu sabah fondötenini boya tabancasıyla sıkılmıştı.

“Aç değilim.”

---

* Petrolden üretilen bir polimerdir. Plastik sektöründe kullanılır. (e.n.)

“Biliyorum, her sabah olduğu gibi. Ancak aç olmasan da birkaç dakika bizimle kahvaltıda oturabilirsin, değil mi? Birbirimizi gördüğümüz tek an bu.”

Öfkeyle yüzüme bakıp “Peki bu kimin suçu?” dedikten sonra koşar adımlarla merdivenlerden inmeye başladı.

Ben kapının önünde kalakalmışken aşağıdan zile basıldı. Sabah sabah kimseyi beklemediğim için cevap vermedim, zaten çoğu zaman kapıyı ya elektrikli panjur satmaya ya da Yehova ile randevu ayarlamaya çalışanlar çalıyordu.

İki dakika sonra dairenin kapısı çalındı. Ayak parmakları-
mın ucunda yükselip gözetleme deliğinden baktım. Kapının
ardında, ancak bir kolonoskopi kadar çekici bir adam duru-
yordu. Sahnenin devamını çok iyi bildiğim hâlde açmaktan
başka çarem yoktu. Kapıyı açtım.

“Bayan Moulineau? Günaydın, ben icra memuru, Şef Re-
nard. Girebilir miyim?”

Bu öylesine sorulmuş bir soruydu, zira daha sorusunu ta-
mamlamadan içeri girmişti bile. Elindeki dosyayı karıştırdık-
tan sonra bir kâğıt çıkardı. Lily’nin konuştuklarımızı duyma-
ması için salonun kapısını kapattım.

“Sizi gördüğüme memnun oldum, bırakmış olduğum sa-
yısız mesajı almadınız mı?”

“Aldım. Üzgünüm, ben...”

Sözümü bitirmememe fırsat vermeden, “Öyleyse burada
bulunuşumun sebebini biliyorsunuz,” dedi. “Cefitis’e olan 5.225
avroluk kredi borcunuzun ödeme emrini size elden veriyorum.”

Elinden kâğıdı ve kalemi alıp çabucak bir göz gezdirdik-
ten sonra duvara dayayıp imzaladım.

“Size bir soru sorabilir miyim Şef Renard?” dedim imzala-
dığım kâğıdı uzatırken.

“Tabii.”

“Bir süredir aylık kredi borcumu ödemeyi beceremediğim

hâlde, 5.225 avroyu bir kerede ödeyebileceğimi düşünüyor musunuz gerçekten?”

Vatkalarını yukarı kaldırıp yüzüne anlayış dolu bir gülümseme oturttu.

“Üzgünüm, alacaklarınız yeterince sabır gösterdi, ancak siz taahhütlerinizi yerine getirmediğiniz.”

“Elimden geleni yaptığımdan emin olabilirsiniz! Kredi borcumu kapatmak için yıllarca her ay düzenli olarak 110 avro ödedim, sadece üç kere ödeyemedim. *Gerçekten* ödeyemedim. Bunun için borcun tamamını kapatmamı isteyemezler!”

“İsteyebilirler. Cefitis, ödeyemediğiniz borçlarınızı telafi etmek amacıyla size yeni bir ödeme planı önerdi ancak siz onu da aksattınız. Uzlaşmaya varmanıza yardımcı olabilirdim fakat siz mesajlarıma cevap vermediniz. Artık söyleyecek bir şey yok maalesef.”

Karşı çıkmak, yalvarmak istedim. Kötü niyetli olmadığımı dair yeminler etmek; kahrolası borcumu ve bütün alacaklılarıma sadık olduğumu, bütün kazancımı borçlarımı ödemek için harcadığımı, bazen birkaç ay boyunca her şey yolunda giderken birden hiç hesapta olmayan bir masrafın her şeyi altüst ettiğini söylemek istedim. Ya arabanın aksı ya da çamaşır makinesi bozuluyordu. Ya Lily'nin okul gezisi çıkıyordu ya da Chloé'ye daha büyük bir sütyen gerekiyordu. Bazı insanlar sürprizlere bayılır, ben ise asla bir sürpriz çıkmaması için dua ediyordum. Ona, bu krediyi deniz kenarında bir hafta geçirmek veya kendime mücevherler almak için harcamadığımı söylemek istedim. Gerçekten köşeye sıkışmış olmasam asla o kadar uçuk faizli bir kredi almazdım. Bütün bunları söyleyebilmek isterdim, ancak dudaklarımdan dökülen tek şey bir hıçkırık oldu ve birden ağlamaya başladım.

İcra memuru tedirgin oldu, ben de onu tedirgin ettiğim için tedirgin oldum. Kendimi toparlamaya çalıştım, o da

öksürür gibi yapıp elini omzuma attı ama sonra birden arkadaşım olmadığını hatırlamış gibi geri çekilip elindeki kâğıtları karıştırmaya başladı.

“Üzgünüm,” dedi.

“Eğer ödeyemezsem ne olacak?”

İç çekti.

“Borcun yasal yollarla tahsili için elimizdeki tüm imkânları kullanmamız gerekecek. Tecrübeme dayanarak söyleyebilirim ki mahkeme başvurumuzu kabul edecektir.”

“Haciz mi?”

“Mesela...”

“Harika, çözümü bulduk işte! Arabam neredeyse yirmi yıllık, camları ve üçüncü vitesi çalışmıyor, 30 avro eder, geriye kalıyor 5.195 avro. Dairemi de devren kiraya verebilirim, asansörü bir çalışıp bir çalışmayan sosyal konutlarda üç oda bir salon, iyi para getirir, ne dersi...”

Cümlemi tamamlamama fırsat kalmadan salonun kapısı açıldı ve ağzının çevresindeki süt lekesiyle Lily belirdi. Gözyaşlarımı görünce kaşları çatıldı.

“Neyin var?” diye sordu.

“Yok bir şey,” dedim elimin tersiyle gözyaşlarımı silerken. Çenesiyle icra memurunu işaret etti.

“Neden ağlıyorsun? Yoksa bu Şef Karga* yüzünden mi?”

İcra memuru “Şef Renard,” diye düzeltti. “Müsaadenizle, iyi günler dilerim.”

Kapıyı açtı, son bir kez yüzüme bakıp merdivenlere yöneldi. Tam ben kapıyı kapatırken Lily başını aralıktan uzatıp adamın arkasından bağırdı:

“Tüyleriniz pırıl pırıl ama gaganızı açınca leş gibi peynir kokuyorsunuz!”

Sonra mantosunu ve sırt çantasını alıp evden çıktı.

* Renard: (Fr.) tilki. Lily “*Karga ile Tilki*” masalını kullanarak Şef Renard’la alay ediyor. (e.n.)